ADVERTISEMENT
Stanley Kupp's

Nr 11

HOW TO MAKE HOW TO BOOKS WITH ABSURD NAMES

HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO BOOKS WITH ABSURD NAMES

HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO BOOKS WITH ABSURD NAMES

HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO MAKE HOW TO BOOKS WITH ABSURD NAMES

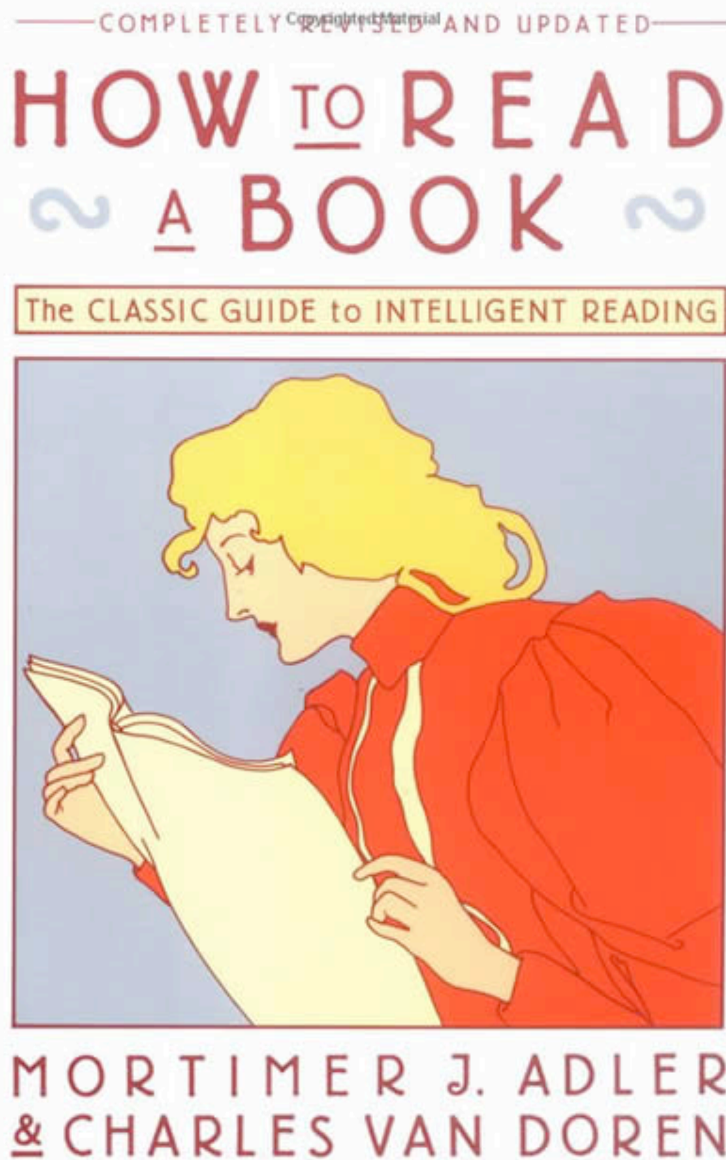
MAKING CENTS OUT OF SEBADOH

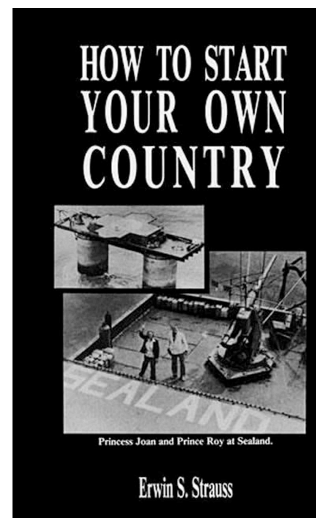
Stanley Kupp issue

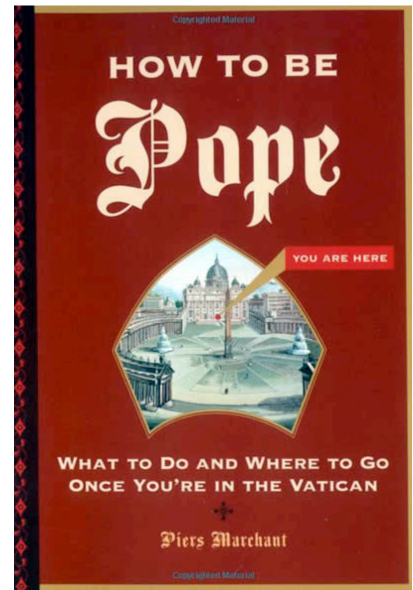
een klein maar fijn magazine geserveerd door

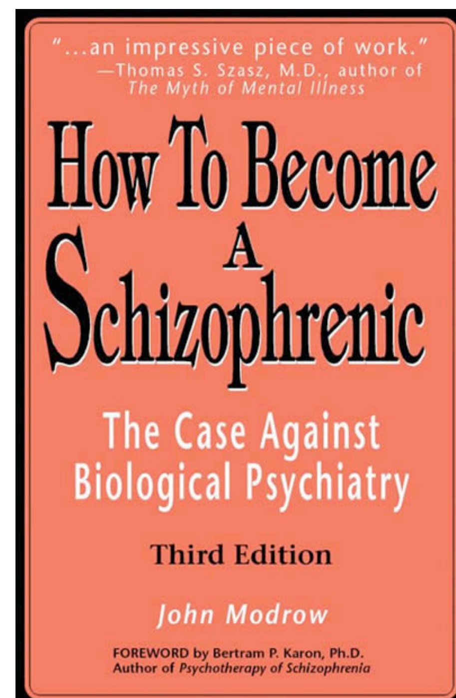
VZW SOFT REVOLUTION

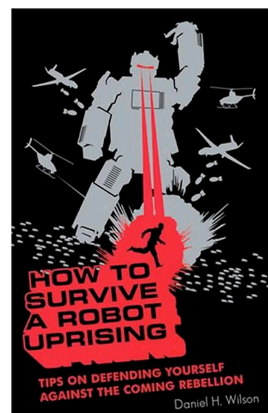
Top 5 beste 'How To' boeken

Voor de beginners gaat onze voorkeur toch naar deze juist boven

INHOUD

- REVIEW
- RECEPT
- PROZA
- RECLAME
- KORTVERHAAL
- SOFT REVOLUTION
- DOSSIER
- NIEUWTJES

Tim Burton Vrolijk de ondergang tegemoet 3
Pluto, Osame Tezuke herleeft 8
Vrijwilligers gezocht voor We(i)rock 2010 9
Boodschap van algemeen nut 12
BIFFF Dossier 13
Wat een optreden! 18
Soft Revolution: Vlaamse Film Podcast / We(i)rock 5 jaar / Groot Gevaar 19

Vrolijk de ondergang tegemoet:
het superieure Hollywood- venijn van Tim Burton

Het bizarre wordt steeds vertrouwder in handen van Amerikaanse studiosurrealist Tim Burton. Het langverwachte en –durven we het zeggen- helaas behoorlijk overgehypte '*Alice in Wonderland'* is wel een Burton erg *light,* maar ergens toch nog steeds puur Burton: een curiositeit. De grootste filosoof is Burton nooit geweest, maar hij slaagt er telkens weer in om op een soort intuïtieve wijze zijn verhalen van een oprecht gevoel voor nuancering en gewaagde inhoud te voorzien. Zijn films lenen zich op een ongedwongen manier tot reflectie, en dat is waarschijnlijk de reden waarom ze zowel succes kennen bij een cinefiel arthouse- als bij een mainstreampubliek. Want hoeveel kleurrijke *art direction*, bij de haren getrokken genreconventies en fantasierijke capriolen hij ook in zijn creatieve blender gooit, Burtons films gaan steeds over de werkelijke wereld, over het hier en nu, over echte mensen in een krankjorum universum waar ze maar geen vat op lijken te krijgen. Burton is een filmmaker die zich van Hollywoodconventies bedient om op eigenzinnige manier serieuze dingen over onze wereld te vertellen. Daar moet je een héle straffe voor zijn. '*Alice in Wonderland'* mag dan wel een –we gaan het zeggen- sléchte! film wezen, misschien is het wel interessant om te kijken op welke manier hij zich verhoudt tot zijn vroegere werk. Misschien zijn daarin wel sporen te vinden die '*Alice*' meer betekenis geven dan een autonome visie biedt.

Alles schijn

Burtons grote succes begon met 'Edward Scissorhands'. Op het eerste gezicht een zeemzoet moraalsprookje dat begint met een oma die aan haar kleindochter een verklaring wil geven voor sneeuw, maar dat al snel uitmondt in heerlijke *cinéma d'attaque* op ruraal Amerika, een persoonlijke afrekening die op een dunne koord balanceert tussen schijnbare sprookjesachtigheid en weemoedige wrangheid. Kijk maar eens hoe de pastelkleurige huisjes waar Edward (Johnny Depp in zijn eerste Burton) belandt meer van een geverfd concentratiekamp weghebben dan van een gezellige woonwijk, hoe Burton de auto's van de plichtsbewust naar hun werk trekkende echtgenoten als in een choreografie tot pure gekunsteldheid reduceert, of hoe de finale klopjacht op Edward een uitzinnig karakter krijgt door ze als een ongevaarlijke klucht te presenteren. De *American Dream*, zo gekarakteriseerd door de schijnheilige voortuinposes en de tuttige gezinstaferelen waar '*Edward Scissorhands'* zich gretig van bedient, wordt door Burton met een brede glimlach aan gruis geslagen. De bewoners van het stadje blijken zonder uitzondering megalomane, xenofobe, zelfingenomen figuren te zijn, allemaal nog verknipter als Edward zelf. Alleen passieve *love interest* Kim Avalon (klankassociatief toch een beetje Tim Burton?) lijkt aan de predestinatie van de kleinburgerlijkheid te ontsnappen: door toedoen van Edward leert zij met een open geest naar de dingen te kijken, maar gaat daarin dan weer een stap te ver. Als in een van de pot gerukte finale Edward haar lief uit het venster gooit, lijkt haar dat helemaal niet meer deren. Eindresultaat: iedereen verliest, niemand leert bij, en de dingen hernemen hun gangetje. Maar voor het ontstaan van sneeuw, daar weet het lieve omaatje uiteindelijk wél een verklaring voor te geven. Schone schijn, het is iets waar vele Burtonpersonages mee geconfronteerd worden. Om er uiteindelijk voor te kiezen het zelf als schild voor gevaar van buitenaf te gebruiken.

Schijn, maar dan alleen voor de buitenwereld

Vanaf heden zal elke Stanley gefleurd worden door kleine reviews, mini gedachten, leuke opdrachten in een hoek van elke pagina.

Einzelgängers

Want als Edward Scissorhands nog een onschuldig personage was dat van buiten de mensenwereld erbinnen kwam (om ontnuchterd terug te keren), dan is het gelijknamige personage uit Burtons daaropvolgende film, '*Ed Wood*' iemand die zich zijn hele leven lang al verloren tussen de mensen waant, en nergens naar ontsnappen kan. *'Ed Wood'* is, naast een ingetogen biografie van de bestaande, echt door critici als slechtste filmregisseur aller tijden bestempelde Ed Wood, vooral een innig warme ode aan het nooit aflatende enthousiasme van de eenling die indruist tegen de massa. Ed Wood (Johnny Depp in zijn tweede Burton) blijft, alle tegenslagen, slechte kritieken en boegeroep ten spijt, immers koppig films maken en de dingen doen waarvan hij vindt dat ze gedaan moeten worden. Meer zelfs, hoe meer ze op zijn dak zitten, hoe meer hij zich omringt met andere door de maatschappij verworpen *outsiders* en hoe liever hij zich samen met hen blindelings op het filmmaken stort, zelfs al fluistert vanuit de diepte hem toch een stemmetje toe dat het allemaal toch niet zo goed is. '*Ed Wood*' toont de vereenzaamde mens die zich als reactie op de tegenvallende werkelijkheid vrolijk in zijn eigen wereld afsluit, maar vanaf de zijlijn die werkelijkheid toch nobel blijft omarmen, al was het maar om te kunnen blijven hopen op een bereidwillige integratie.

Charlie and the Frustration Factory

Wat een verschil is dat dan met Willy Wonka in '*Charlie and the Chocolate Factory*', Burtons meest pessimistische brok doemdenken totnogtoe . Als in een finale, spiegelende beweging, is Willy Wonka het Burtonpersonage dat het voorgoed gehad heeft met de mensenwereld. Willy Wonka, de *amazing chocolaltier* is iemand die zich, van zodra de kans zich voordeed, bewust voorgoed heeft afgesloten van de buitenwereld en zich helemaal in zijn eigen, zelfgecreëerde, suikerzoete chocoladewereld heeft teruggetrokken. Liever dan contacten aan te leggen met echte mensen, omringt hij zich met zingende, gekloonde dwergen die Oempa-Loempa's heten, gaat hij in een marsepeinen jungle op zoek naar nieuwe cacaosoorten en glijdt hij baantjes op gesjeesde chocoladeglijbanen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat, wanneer hij door een wedstrijd, het zichzelf verplichtend, weer met mensen in contact komt, die ontmoetingen niet van een leien dakje gaan. Wonka is de *freak* die zijn gelikte welkomstwoorden nog niet eens oprecht uit zijn strot krijgt zonder dat hij communicatief door de mand valt terwijl zijn oubollige plastic welkomstpopjes smelten in een net iets te enthousiast spetterend vuurwerk . Dan moet je er net zomin van verstelt staan dat hij Charlie, de meest passieve, apathische figuur tot winnaar en zo tot erfgenaam van zijn frustratiefabriek kroont. Beiden staan immers even volstrekt gelaten tegenover de aandoeningen waaraan de andere etterkindjes ten prooi vallen. Charlie is een toevallige held, één die wint door passief niets te doen, en die op die manier even geschift is als Wonka. Daardoor zijn beiden gedoemd om voor eeuwig te verstikken in suikerzoeterigheid. Kent '*Charlie and the Chocolate Factory*' een *happy end*? Alleen voor wie niet verder dan de oppervlakkige suikerlaag kijkt.

Extreme Oempa Loempa's?

Met dit hoekje kan je een plant weer doen zingen. Knip het af. Vouw het in twee, hou het voor je mond en blaas zo hard als je kant. Hopelijk vindt je plant dit muziekje leuk

Ontmenselijking

Op die manier gaat '*Charlie and the Chocolate Factory'* vooral over dehumanisering. In Burtons versie van Roald Dahls ook niet helemaal weerhaakjesloze kinderboek is alles plastic, alles is fake. Want wat nog te denken van opa Buckets niet aflatende adoratie voor Wonka, zelfs als die laatste hem jaren geleden uit de chocoladefabriek ontsloeg, en de opa zo tot armoede verbande? Of van het Dickensiaanse huizencomplex waar Charlie woont en waar de fabriek als een anachronisme plomp in het midden van staat; lijkt dat niet verdacht veel op de huisjes van '*Edward Scissorhands'*? Een mooi argument om '*Charlie*' als een essay over ontmenselijking en verbittering te beschouwen is Burtons ludieke verwijzing naar '*2001: A Space Odyssey'* van Stanley Kubrick. In dat monumentale sf-epos wordt getoond hoe tijdens verschillende periodes grote, zwarte kubussen gevonden worden, die telkens een nieuw tijdperk voor de mensheid inluiden. In '*Charlie*' wordt eenzelfde zwarte kubus gewoon tot een chocoladereep herleid. Een nieuw tijdperk voor de mensen? In de chocoladefabriek is er helemaal geen plaats voor menselijkheid meer over. Charlie en Wonka zijn twee archetypes van communicatiegestoorde autisten, met alle aan hebzucht, vraatzucht en ijdelheid lijdende medekandidaten op dezelfde schaal van verdorvenheid daartussenin. Daarmee is de cirkel gesloten: Edward Scissorhands werd uit de mensenwereld verbannen, Ed Wood en Jack Skellington probeerden vanuit die buitenpositie nog vergeefs contact te leggen, maar met Willy Wonka en Charlie wordt voorgoed besloten de mensenmaatschappij de rug toe te keren. En zich zo zelf in de schone schijn van kleurrijke suikerzoetheid te omhullen, vrolijk hun ondergang tegemoet.

Verborgen verliezers

De cirkel gesloten? Eigenlijk gaat de grimmige musical '*Sweeney Todd'* toch nog een stap verder. Daarin besluit een – opnieuw uit de maatschappij verbannen- ex-kapper om bloeddorstig wraak te nemen op zijn angstdemonen. Daarmee is Sweeney Burtons meest actieve, gedreven en rechtlijnig handelend personage tot dusver. Was Edward Scissorhands nog een letterlijk onbeschreven blad, waren Ed Wood, Jack Skellington en Ichabod Crane nog naïeve dromers en was Wonka nog een psychoot die alleen zichzelf kwaad deed, dan is Sweeney Todd de ultieme gewetensloze wraakengel in hoogsteigen persoon. Nietsontziend stevent hij op zijn doel af, hoeveel doorgesneden slagaders het hem ook moet kosten. Maar ook Sweeney Todd is gedoemd om te verliezen. Geen vrolijk musicalnummer kan hem redden. Die -deze keer wel overduidelijke- *unhappy end* past natuurlijk in de barokke horrortraditie waar Burton zijn film in plaatst, daar halen de bandeloze protagonisten wel vaker nét niet het einde. Maar eigenlijk zijn alle eindes uit Burtons films niets meer dan obligaat doorgetrokken nummertjes van het genre waar ze in baden. Burtons films zijn Hollywoodfilms omdat ze -zuiver schijnbaar- vrolijk eindigen. Burton verbergt het zachtjes borrelende verdriet en het verlies omdat hij zijn finales steevast bombastisch in schitterende climaxen van wrange hoop doet resoneren.

Jacques Demy

Burtons personages zijn stuk voor stuk hopeloze verliezers, maar zoals het een Hollywoodfilm betaamt, blijft er toch een stukje hoop achter, waardoor dat verlies voor ons als publiek snel gecounterd wordt. Of eigenlijk stiekem juist net zo wrang aankomt. Edward Scissorhands huist dan wel gerust in zijn afgesloten cocon van ijssculpturen hoog op zijn sprookjesberg, hij is wel voorgoed uit de mensenwereld verbannen. Jack Skellington vindt dan wel verzoening in zijn relatie met Sally, het ledematenverliezende meisje, zijn zinderende creativiteit en het verlangen om grenzen te verleggen moet hij wel bot beteugeld zien. En Willy Wonka vindt dan wel Charlie als erfgenaam, de finale ode aan de familiewaarden die daarop volgt staat haaks op hun psychotische incompetentie om ooit echt iets voor iemand anders te voelen. In navolging van Jacques Demy die met '*Les Parapluies de Cherbourg'* en '*Les Demoiselles de Rochefort'* de romantische musical ontleedde, van Richard Kelly, die met '*Donnie Darko*', '*Southland Tales'* en '*The Box'* *retro-sciencefiction* onderzocht en van David Lynch die met '*Twin Peaks'* het televisiegenre aan een autopsie onderwierp; zou je kunnen zeggen dat ook Burton de verplichtingen van een genre (*in casu* de Hollywoodfilm) volgt, om het genre vervolgens te overstijgen, het op een metaniveau te ondervragen en te becommentariëren en het tenslotte met zijn eigen middelen te verslaan.

De cinemazalen van Brussel krijgen van ons een zwaar minpunt. Na een week is de nieuwe telg *Soul Kitchen* van onze teergeliefde Fatih Akin (Gegen die wand, Auf Der Andere Seite) al bijna uit de zalen. Wat is er gaande met de liefde voor de cinema

Want door het Hollywoodgenre te volgen, legt hij de inhoudelijke grenzen en de vertelonvolkomenheden ervan exhibitionistisch bloot en maakt hij de rafelranden ervan tastbaar. Bij Burton is de conventie conventioneel voor wie uit een passieve kijkpositie niet meer verlangt, vilein cynisme voor wie verder zijn universum uitkamt en verder dan de glanzige oppervlakte kijkt. En vooral als Burton geen portret schildert van de eenling tegen de groep, maar van de verdorven maatschappij in zijn geheel (B- filmhommage'*Mars Attacks!',* avonturenfilm *'Planet of the Apes'*) blijft de bitterste nasmaak tijdens zijn finales hangen.

Alice in Wonderland: ratio als psychose

Hoe daar nu Burtons nieuwste, *'Alice in Wonderland'* in te plaatsen? Eerst en vooral moeten we eerlijk zijn: als autonome film, losgerukt van de context van Burtons oeuvre, is '*Alice*' een sléchte film. '*Alice in Wonderland'* is Burton voor kleuters, een doorgedreven vorm van revisionistische Disneyficatie, met slappe personages en een ongeïnspireerd scenario. Maar heeft Burton nu echt een flater geslagen? In een artikel op cinema.nl (http://www.cinema.nl/artikelen/5941724/ik-heb-altijd-een-soort-vijand-nodig) claimt actrice en Burtons wederhelft Helena Bonham Carter dat Disney Burton niet voldoende tijd gaf om de film af te maken naar zijn zin. En Burton zelf uit zich in hetzelfde artikel ook niet helemaal tevreden over de samenwerking met Disney. Als *'Alice in Wonderland'* helemaal niet de Burtonfilm is die hij zou moeten zijn, waar zitten dan de kiemen van de Burtonfilm verstopt?

Ook dit is postfeministisch

Op een eerste niveau is '*Alice in Wonderland'* natuurlijk het verhaal van een meisje dat leert haar leven in eigen handen te nemen. Wanneer ze uit het konijnenhol naar buiten kruipt is ze sterk genoeg om neen te zeggen tegen een gedwongen huwelijk en om zelfstandig een carrière uit te bouwen. Da's niet voor de hand liggend in het Victoriaanse Engeland waar de film zich situeert. Postfeministisch, opperden enkelen daarom. Maar misschien is juist die van de pot gerukte derde akte wel de sleutel om de bedoelingen van de film te begrijpen. Want geef toe, Burton die reclame maakt voor handelsexpansie en vrouwenrechten, waar gaan we dat schrijven? Nee, het einde van '*Alice*' is misschien alweer een –weliswaar slecht geregisseerde– pastiche op de B-film, zo ferm *erover* dat het wel tot meewarig wenkbrauwgefrons moét leiden. En dan schuilen in de reacties van Alice en de andere feestgangers van het onvoltrokken huwelijk de ware toedracht van Burtons Alice- visie.

Om te beginnen geeft Alice aan iedereen van het feest rationele raad mee. De oude tante moet haar droomprins nergens zoeken, zegt ze, want die bestaat immers niet. De giechelende tweelingzusjes zouden dringend eens wat meer volwassen moeten worden en haar rosse minnaar zou iets aan zijn maagproblemen moeten doen. Vervolgens vindt haar bijna- stiefpapa het helemaal niet erg dat Alice zijn zoon juist nogal onbeleefd afgewezen heeft, hij is maar al te blij dat ze zijn bedrijf ook zonder dat huwelijk wil overnemen. Alice is dus, zodra ze de konijnenpijp uitgestrompeld is, een angstaanjagend beredeneerd meisje geworden, iemand die de logica en ratio als leidraad genomen heeft. Iemand die redelijkheid als verdediging gebruikt om zich tegen de tegenvallende werkelijkheid te wapenen. Dat is een hemelsbreed verschil met de Alice van Lewis Carroll, die constant verwonderd naar de fantastische kronkels in Wonderland keek. Burtons nieuwe Alice echter loopt ook daar maar wat plompverloren én apathisch rond. Als ze dan uitverkoren is om de Jabberwocky te doden, dan is dat maar zo, lijkt het. Alice houdt het hele psychedelische gekkenhuis dat Wonderland eigenlijk is, constant met beide voeten stevig op de grond.

De cinemazalen van Brussel krijgen van ons een zwaar minpunt. Na een week is de nieuwe telg *Soul Kitchen* van onze teergeliefde Fatih Akin (Gegen die wand, Auf Der Andere Seite) al bijna uit de zalen. Wat is er gaande met de liefde voor de cinema

Die tocht door Wonderland is natuurlijk een *rite de passage.* Het leert haar hoe ze rationeel van zich af kan bijten. Het is daarom misschien niet zo verwonderlijk dat ze uiteindelijk de Hartenkoningin naar 'de Buitenlanden' verbant. Perfect geacteerd door Helena Bonham Carter is zij namelijk één van de weinige personages die oprechte emoties toont. Als ze jaloers is, schreeuwt ze. Als ze door haar onderdanen verraden wordt, belust ze herkenbaar op wraak. Ze is dan misschien wel door en door slecht, ze is bovenal ook écht in haar diepmenselijke reacties. Alle andere personages zijn te veel met hun eigen gekheden bezig om ook maar iets voor iemand anders te voelen, de Witte Koningin (Anne Hathaway) voorop. Met de Hartenkoningin verbannen, bant Alice daarmee ook elke vorm van emotionaliteit uit haar binnenste. En wordt haar ratio een nieuwe vorm van psychose, de psychose waar al die andere Burtonpersonages voorheen mee kampten. En dan is het niet meer verwonderlijk dat er eigenlijk helemaal geen problemen zijn in Wonderland (eigenlijk iemand iets van de problemen gemerkt?): de psychoot plaatst ook goed tegen kwaad waar dat niet hoeft. Of dat Alice volledig talentloos de Jabberwocky vermoordt, de psychoot praat zichzelf ook verworvenheden aan die hij niet heeft.

Met '*Alice*' is Burton dan bij een nieuwe cyclus in zijn cinema aangekomen. Met Alice gaan zijn personages niet meer ten onder aan hun tomeloze fantasie, maar verstoppen ze zich achter een façade van redelijke conventionaliteit. Je zou daar haar seksualiteit aan kunnen koppelen: Alice is Burtons eerste vrouwelijke hoofdpersonage en dan kan je zeggen dat Burton, tegen de psychoanalytische verhaalanalyse in, het vrouwelijke aan het redelijke koppelt en het mannelijke aan het emotionele. En dan wordt zijn cinema toch weer subversief. We zullen zien wat zijn volgende film brengt, maar zeggen dat '*Alice in Wonderland'* een oninteressante film, is nu niet echt meer mogelijk. Want hoe dan ook, in het geval van een filmklasbak als Tim Burton is ook een slechte film bovenal een interessante. Trek maar gewoon naar de bioscoop en puzzel zelf.

BURTONFILIE:

- Alle films van Tim Burton zijn gemakkelijk –en goedkoop- in de winkel te vinden. Onze top 3: '*Ed Wood', 'Edward Scissorhands'* en '*Charlie and the Chocolate Factory'*. Hoewel zijn andere films natuurlijk ook absolute toppers zijn. En zelfs een Burton in mindere vorm ('*Mars Attacks!', 'Planet of the Apes', 'Alice in Wonderland'*) blijft boeien.
- Dat had je nog niet gezien: Tim Burtons inktzwarte geanimeerde kortfilmcyclus '*Stain Boy'* is alleen voor mensen die om wat grimmigheden kunnen lachen: http://www.timburtoncollective.com/multimedia.html.
- Burtons magnifieke kortfilmdebuut '*Vincent'* (naar horrorfilmicoon Vincent Price, je hoort hem op de geluidsband) bekijk je hier: http://www.youtube.com/watch?v=fxQcBKUPm8o.
- Tim Burtons fenomenale dichtbundel '*The Melancholy Death of Oyster Boy and Other Stories'* kan je integraal lezen op http://homepage.eircom.net/~sebulbac/burton. Zeer warm aanbevolen!
- Een tentoonstelling over Burton als beeldend kunstenaar (soms ongelooflijk goor!) liep van 22 november 2009 tot 26 april 2010 in het Museum for Modern Art (MoMA) in New York. Meer info vind je op http://www.moma.org/visit/calendar/exhibitions/313.
- En bovenal: zeker niet vergeten te supporteren voor je favoriete regisseurs! Van 12 tot 23 mei opent het festival der festivals, dat van Cannes weer de deuren en Tim Burton is juryvoorzitter van de hoofdcompetitie! Allen naar: http://www.festival-cannes.com. En juichen maar.

Voor de mensen die het nog niet gehoord hebben, het nieuwe zomers album is uit en het heet niet voor niets Summertime. The Drums zorgen voor de perfecte soundtrack voor een heerlijke voorzomeravond. Nagenieten kan nog tot in de late uurtjes

Pluto, Osame Tezuke herleeft

Een nieuwe Manga van Naoki Urusawa & Osama Tezuka

U zal me al willen op de vingers tikken bij het lezen van de eerste zin. "Een nieuwe manga van Osamu Tezuka is onmogelijk , die is al jaren dood" Spijtig genoeg is dat zo, maar de god van de manga leeft nog verder in het hart van heel veel mangafanaten. Sommige van die fans zijn uitgegroeid tot evenzeer notoire *mangaka's* zoals bvb Naoki Urusawa die zijn tekentalent gebruikt om een van de al gepubliceerde verhalen in AstroBoy te hertekenen en herwerken naar zijn zin (aah zo zit de vork in de steel). Naoki Urusawa is bekend geworden dankzij zijn serie Monster en zijn juist afgewerkte serie 20th Century Boys.

Aah Japan, het land van wandelende Godzilla's die braaf poseren naast Japanse voorbijgangers.

Pluto, met als ondertitel 'gebaseerd op het het verhaal van Astro Boy: De sterkste robot ter wereld' verteld het verhaal van de zeven meest belangrijkste robots die de wereld kennen, sommige zijn heel sterk, ander slim of inventief, maar ze zijn elk speciaal. Na het 39ste conflict in Centraal Azië waar deze robots voor vrede hebben gezorgt komt er een periode van rust, maar niet voor lang. Een van hun wordt op een misterieuze manier vermoord en terug gevonden met hoorn naast zijn hoofd. Heel de wereld is geschokt, Mont Blanc, de robot die voor vrede zorgde is niet meer. Inspecteur Gesisch , die zelf een superrobot is gaat deze bizarre feiten onderzoeken…

Deze manga gebaseerd op een kortverhaal van Astro Boy is van absolute kwaliteit. Het is ongelooflijk hoe Naoki zijn eigen visuele stijl heeft kunnen behouden een klassiek Astro Boy verhaal heeft kunnen omtoveren in deze waanzinig spannende SF-thriller die eigelijk veel menselijke trekjes heeft. De filosofie achter de robots en de evolutie en plaats van de robots is mooi gedetaileerd en klinkt realistisch. Het verhaal is niet vergezocht en je laat u meteen meeslepen door het hoofdpersonage Inspecteur Gesisch. Voor het moment zijn er nog maar 2 Tomes verkrijgbaar in het frans, maar deze zullen snel gevolgd worden door een Nederlandse vertaling. Monster en 20th Century Boys hebben het hem al voorgedaan.

Voor de mensen die het nog niet gehoord hebben, het nieuwe zomers album is uit en het heet niet voor niets Summertime. The Drums zorgen voor de perfecte soundtrack voor een heerlijke voorzomeravond. Nagenieten kan nog tot in de late uurtjes

We(i)rock 2010 Zoekt Vrijwilligers

Wil je eens een uniek festival meemaken, maar langs de andere kant. Wil je weten hoe een festival wordt georganiseerd en dit allemaal in een absurd maar vreugdevol sfeertje. Stuur ons een mailtje naar the_soft_revolution@hotmail.com

We(i)rock 2010 Zoekt Vrijwilligers

Wil je eens een uniek festival meemaken, maar langs de andere kant. Wil je weten hoe een festival wordt georganiseerd en dit allemaal in een absurd maar vreugdevol sfeertje. Stuur ons een mailtje naar the_soft_revolution@hotmail.com

We(i)rock 2010 Zoekt Vrijwilligers

Wil je eens een uniek festival meemaken, maar langs de andere kant. Wil je weten hoe een festival wordt georganiseerd en dit allemaal in een absurd maar vreugdevol sfeertje. Stuur ons een mailtje naar the_soft_revolution@hotmail.com

Een boodschap van algemeen nut

DE LOL VAN DE *GRAND GUIGNOL*: Stanley Kupp op het BIFFF 2010

Iedereen die eens graag luid zijn mond opentrekt in een cinemazaal, zich in het openbaar uitdost als boself *from outer space* of een pittige filmfilosofische discussie aangaat over '*Mark of the Devil*

BIFFF toeschouwers

Part V: Night of the Blind Terror' was weer meer dan welkom op het jaarlijkse Brusselse Internationale Festival van de Fantastische Film. Habitués zeggen het BIFFF, *qua*. Twee weken lang projecteerde Tour & Taxis het beste (en vettigste) uit de onderbuik van de horror-, fantasy- en *science-fiction*film. Daartussen veel brol van den Aldi (binnenkort te koop in de DVD-bakken voor anderhalve euro), maar ook enkele gerenommeerde films die het goed deden op andere (grote en kleine) filmfestivals. En we mogen er dan wel eens een beetje denigrerend over doen, eigenlijk is dat soort cinema ook interessant en bovenal, vette *fun*! Het leukst zijn natuurlijk nog steeds de reacties van het publiek tijdens een voorstelling. Het best op de decibelmeter deden zoals altijd de extreemste *gore*-, bloot- en seksscènes: applaus en gejuich verzekerd, soms met voetbaltoeters en al. En waar vind je nu nog in godsnaam een plaats waar mensen in spontaan gejuich uitbarsten als de naam van een bekende regisseur op de begingeneriek verschijnt? Dat getuigt toch een beetje van cinefilie, vinden we. Dat biedt cinema als een democratische totaalervaring die de kwaliteit van louter de film overstijgt. Niet alleen de zaal zat vaak gezellig stampvol (met jong en oud!), ook wie op de festivalfoyer flaneerde, zag dat het goed was. Wij zetten onze Krysztof Kiéslowski- retrospectieve in elk geval dadelijk stop en waagden ons in de BIFFF- poel van sympathieke *sick shit*. Eén overzicht!

Neem je tijd voor deze serie: Breaking Bad is een klein pareltje van een serie. Het eerste seizoen telt maar 7 afleveringen maar zal ervoor zorgen dat je niet uit je stoel komt. Pitchline: Een familieman ontdekt dat hij kanker heeft en begint een drugslab.

GLENN 3948 (Marc Goldstein, BELGIË, 2010, 82')
Bijna

Na het wonderlijke *'Mr. Nobody'* van Jaco van Dormael bewijst nu Brusselaar Marc Goldstein dat de Belgische film ook best over een internationale cast en visuele allure kan beschikken. Driewerf helaas, in tegenstelling tot de ontroerende beeldpoëzie van van Dormael, haalt het knullige *'Glenn 3948'* maar nipt de kwaliteit van een gemiddelde soapaflevering. Het puberale verhaaltje gaat over de concurrentiestrijd tussen twee gerenommeerde pianisten. Wanneer de ene de vrouw van de ander inpikt, komt hem dat duur te staan: in een daaropvolgend gevecht breekt hij zijn hand. Gelukkig is daar nog zijn vlijtige huisrobot die in staat blijkt om even virtuoos de piano te bezweren. In een lyrische bui noemt hij hem Glenn, ons inziens waarschijnlijk naar de befaamde Bachvertolker Glenn Gould (checken: http://www.youtube.com/watch?v=qB76jxBq_gQ). Meer zelfs, robot Glenn wordt zelfs beter dan concurrent Jack, die daaropvolgend eens wil bewijzen dat de menselijke doorzettingskracht sterker is dan de imitatiezucht van de robots . De hoofdrol wordt vertolkt door Billy Boyd (Pepijn uit 'The *Lord of the Rings*' voor de vrienden), er is gefilmd geweest in New York en Leuven en de animatie van de robots ziet er zeer verzorgd uit. Waarom heeft regisseur/producent/scenarist Marc Goldstein dan toch zo weinig stilgestaan bij de inhoud van zijn film? *'Glenn 3948'* heeft last van een doorzichtige plot, karikaturale personages en een rits ongeloofwaardigheden. Wat er nu overblijft is een curieuze, sympathieke vingeroefening die gedoemd lijkt om blijvend op kleine filmfestivals te circuleren. Volgende keer beter je best doen, Marc. Of toch eerst nog eens kijken naar *'THX 1138'* , die andere debuutfilm van een ooit veelbelovende jonge hond die de pijn van het robot zijn wel interessant scherp kon stellen.

THIRST (Park Chan-Wook, ZUID-KOREA, 2009, 132')
Creatief met blokfluit

Ergens aan het begin van '*Thirst*' speelt een door een vreemde ziekte gekwelde priester '*Erbarme Dich'* van Bach op een maagdelijk witte blokfluit. Tot hij door een hoest overvallen wordt en het bloed met liters uit de fluit gutst. Niets angstaanjagend, de scene is gestileerd, esthetisch en beredeneerd in beeld gezet. Zouden we in het universum van Park Chan-Wook gearriveerd zijn? Na het superieure Zweedse '*Lat den Rätte Komma in'* ('*Let The Right One In'*) van toptalent Tomas Alfredson is het nu Parks beurt om het vampiergenre van vers bloed te voorzien. Hij kaapte met *'Thirst'* vorig jaar in ex-aequo de Juryprijs van het filmfestival van Cannes weg. Vreemd, want het Britse, rauwrealistische drama '*Fish Tank'* van Andrea Arnold is toch massa's relevanter. *'Thirst'* grossiert vooral in het creëren van visueel magnifieke tableaus die zich fors op je netvlies branden. Naast de blokfluitscene werden wij nog betoverd door -jawel- vreemde seksstandjes, magnifieke zweefsequenties, het prachtige kleur- en geluidspalet, de intelligente montage en een zinderende finale. Het verhaal - over een priester die in een vampier verandert en met zijn vleselijke drang naar bloed in een geloofscrisis verzeilt- kon existentiële vragen losweken, maar Park is te veel bezig om zijn film voor een zo groot mogelijk publiek toegankelijk en luchtig te houden. Niet dat de film helemaal ontbeend is van een gezond gevoel voor excentriciteit, maar in vergelijking met de mokerslagen *'Oldboy'* en *'Sympathy for Lady Vengeance'* of het bizar- romantische *'Im' a Cyborg but that's OK'* is '*Thirst*' wel een stap terug in eigenzinnige zeggingskracht. Wel aanstekelijk: Park baseerde zich voor het plot op debuutroman '*Thérèse Raquin'* van Emile Zola; maar waar dat boek mythisch als het programma van het Franse literaire realisme wordt beschouwd, is Parks visie een knotsgek fantasierijk sprookje. Je moet het dan toch maar doen. '*Thirst*' is geen grote cinema, wel een heerlijk verfrissende, poëtische en gedurfde dosis *fun fun fun*. Daar verdien je ook punten voor.

Neem je tijd voor deze serie: Breaking Bad is een klein pareltje van een serie. Het eerste seizoen telt maar 7 afleveringen maar zal ervoor zorgen dat je niet uit je stoel komt. Pitchline: Een familieman ontdekt dat hij kanker heeft en begint een drugslab.

THE KILLER INSIDE ME (Michael Winterbottom, VS, 2009, 108')
Zonder toeters

Dikke *fiesta* in de BIFFF-zaal. Iemand had voor de verandering een echte voetbaltoeter meegebracht die voor de hele stampvolle zaal kon schallen. Ideaal om seks- en gorescènes enthousiast mee aan te moedigen. Zo gaat dat op het BIFFF en daar zijn wij heel blij mee op momenten dat een film een stevige ambianceboost kan gebruiken. Alleen, na een schaars geklede Jessica Alba van extra toeters te hebben voorzien, viel de toeterman - en zijn applauskoor- snel stil. Michael Winterbottom (van *'24 Hour Party People'*, '*In This World'* en '*Code 46')* heeft met '*The Killer Inside Me'* immers niet zomaar een licht verteerbaar horrorfilmpje in elkaar gebokst (zoals ze dat op het BIFFF graag zien), maar wel een aartsduister, diep verontrustend en grommend grimmig traktaat over de psyche van een seriemoordenaar. Niks te applaudisseren dus, als er in '*The Killer Inside Me*' geweld of ongezonde seks voorkomt, doet het écht pijn. Zo *in your face* dat zelfs de toeters ervan kreuken. Het hoofdpersonage wordt vertolkt door een angstaanjagend sterke Casey Affleck (broer van Ben). Hij incarneert een politieagent in een klein Amerikaans dorpje in het begin van de jaren vijftig die uit persoonlijke wrok een prostituee en een man koudbloedig vermoordt. Het doet hem niets, want niet veel later vallen –alsmaar motivatielozer- nog meer slachtoffers. '*The Killer Inside Me'* is een moordmysterie, zij het dan eentje waar de moordenaar al vanaf het begin gekend is. De grootste vraag die zich vervolgens stelt is niet zozeer hoe de andere agenten hem gaan klissen (hoewel dat ook voor zweethandjes zorgt), maar vooral of je het eigenlijk aan iemand zijn kop kan zien wat hem bezielt om tot dergelijke wreedheden over te gaan. Michael Winterbottom heeft de *cojones* om geen antwoorden te geven.

Het feit dat je, met de moordenaar als protagonist, stilletjes met hem meeleeft is misschien wel antwoord genoeg. Het maakt van *'The Killer Inside Me'* vooral een essay over toeschouwersmedeplichtigheid en over de verbeelding van filmgeweld, in de beste traditie van die andere Meedogenloze Michael: Michael Haneke (kijk maar naar *'Funny Games'*). In tegenstelling tot Haneke is Winterbottom is echter in staat om afstand te nemen van de filosofische intenties, en ook een écht spannende thriller af te leveren. De ironische muziek en de iconische begingeneriek die naar brave jaren 50- huishoudreclame knipoogt doen semiotisch de rest. Op de Berlinale zorgde *'The Killer Inside Me'* voor commotie wegens te nihilistisch. Wij vinden hem Winterbottoms meest geslaagde en beredeneerde tot nu toe. *'The Killer Inside Me'* is een sluipgif dat op het einde je hart doet exploderen. Daar zijn geen toeters of bellen voor nodig. *'The Killer Inside Me'* komt bij ons op 25 augustus in de reguliere zalen. Heeft iedereen dat genoteerd?

VAMPIRES (Vincent Lannoo, BELGIË, 2010, 88')
Goeie titel

'Vampires' is zo'n titel die zijn lading perfect dekt. Vincent Lannoo, een Brusselaar met een gezond gevoel voor

Neem je tijd voor deze serie: Breaking Bad is een klein pareltje van een serie. Het eerste seizoen telt maar 7 afleveringen maar zal ervoor zorgen dat je niet uit je stoel komt. Pitchline: Een familieman ontdekt dat hij kanker heeft en begint een drugslab.

Opa na een sessie BIFFF

inktzwarte humor (check *'Ordinary Man'*), heeft een vampierenmockumentary gemaakt. Je weet wel, een mockumentary is een geënsceneerde filmdocumentaire waarin reportagetaal aangewend wordt om fictie wat geloofwaardiger te presenteren, volgens sommigen een stijl bedacht door Federico Fellini. Nadat twee filmploegen opgepeuzeld zijn, trekken in *'Vampires'* vrolijke Vincent en zijn filmploeg op met de Belgische vampierencommune. Daar ontmoeten ze een gezin zoals een ander, zij het dan dat papa, mama, zoon en dochter alleen 's nachts hun deur uit komen, in doodskisten tukjes doen, als huisdier een meisje hebben waar ze graag eens hun tanden in zetten en kleine kindjes achter tralies opgesloten in hun tuin hebben zitten als maal. Het gezin praat graag honderduit over hun plezieren en frustraties, persoonlijke eetgewoontes, de vampierencode, enzovoorts. Het biedt Lannoo vooral de kans om, in ware *'C'est arrivé près de chez vous'*-stijl, de hele tijd luid te lachen met minderheden zoals daar zijn: *sans-papiers*, zwarten, kankerpatiënten, geldbeluste psychiaters, onbetrouwbare Duitsers, suïcidale pubers, en zo meer. In tegenstelling tot de klassieker wordt *'Vampires'* echter nooit grof of ongepast. *'Vampires'* heeft zeker zijn verdiensten: door de gortdroge humor is het schaterlachen gegarandeerd wanneer je hem in gezelschap bekijkt, maar boven de fijne middelmaat komt hij helaas nergens uit te steken. Daarvoor mist de film vooral een concreet inhoudelijke voedingsbodem. Het wordt namelijk nergens duidelijk wat Lannoo nu eigenlijk echt op zijn lever had liggen dat er eens uit moest. Hoe dan ook: in een filmklimaat waar VTM de Faits d'hivers de cinema's in duwt, moeten we superblij zijn met een *enfant terrible* als Lannoo. Bij deze een warme aansporing: blijven filmen, Vincent!

SUMMER WARS (Mamoru Hosada, JAPAN, 2009, 114')
Complexloze gezelligheid

Mamoru Hosada's debuutfilm *'The Girl Who Leapt Through Time'* was mooi, maar geen hoogvlieger. Opvolger *'Summer Wars'* is even mooi, maar zweeft evenmin hoger. De film begint sterk, als een animatieversie van Hirokazu Kore-Eda's *'Still Walking'* . Op het idyllische Japanse platteland komt een grote familie samen om de verjaardag van oma te vieren.

Kleindochter Natsuki heeft een klasgenoot omgekocht om haar lief te spelen, want ze is oma's opmerkingen over haar povere liefdesleven beu. Kenji voelt zich aanvankelijk onwennig in de familie, maar de grootste catastrofe voltrekt zich pas de dag daarna. Oz, een internetgemeenschap waar hij deel van uitmaakt, is immers gehackt en dat heeft gevolgen op wereldschaal. Wiskundecrack Kenji en de familie besluiten om het heft in eigen handen te nemen en daar hebben ze allemaal zo hun persoonlijke redenen voor. Wat volgt is een combinatie van epische gevechten in cyberspace en kleinmenselijk familieleed in de werkelijkheid. Die mix tussen groots- en persoonlijkheid werkt wonderwel, tot Hosada iets te veel naar het eerste overhelt. De fotografie, dramaturgie en sfeersetting zijn zeer sterk en zolang je kijkt ben je helemaal mee in de *flow.* Het is pas wanneer de lichten opnieuw aangaan dat je beseft dat het toch allemaal een beetje magertjes is geweest. '*Summer Wars*' is een aanrader voor wie graag twee uur zeer degelijke, knappe en gezellige animecinema ziet, maar de nieuwe Hayao Miyazaki is Mamoru Hosada – zoals hij wel eens genoemd wordt- (nog) niet. Maar wie weet, want ergens in '*Summer Wars*' klopt toch een klein en oprecht mensenhartje dat het verdiend om gehoord te worden.

Je kan zelf je kind laten dopen op het BIFFF

(HELAAS) GEMIST:

- **METROPIA (Tarik Saleh, DENEMARKEN/ZWEDEN, 2009)** is een animatiefilm van gans anders allooi dan gekend. Het verhaal draait rond een kaalkop die verliefd wordt op een verkoopster van shampoo. Het stemwerk is van '*Buffalo 66*'- regisseur Vincent Gallo en Duitse karakterkop (hierin dus zonder zíjn kop) Udo Kier. De film kaapte in Venetië een technische prijs weg en verleidt door de vreemde animatiestijl. **1 (Peter Sparrow, HONGARIJE, 2009)** is gebaseerd op een essay van de Russische schrijver Stanislaw Lem, bekend als auteur van '*Solyaris*' van Andrei Tarkovski. Deze film gaat het over een boek waarin alles wat de mensheid overkomen is gedurende één minuut beschreven staat. Als de inhoud ervan bekend wordt, ontstaat er chaos en controverse. En **INGRID (Eduard Cortes, SPANJE, 2009)** is een fictiefilm die wel het reilen en zeilen van een bestaande,in Barcelona gevestigde sadomasochistische kunststroming schetst. In de fascinerende trailer herkennen wij vooral het bevreemdende en woeste camerawerk van landgenoot Julio Medem.

- Niet dat we er fan van zijn, maar toch even vermelden: **A SERBIAN FILM (Srdjan Spasojevic, SERVIË, 2009)** zou weer de overtreffende trap van ongezonde *torture porn* zijn. Iedereen kent het wel: het fijnzinnige cinemabeslag waar '*Saw*', '*Hostel*' en consoorten het patent op hebben. Nog steeds voer voor psychiaters en filmtheoretici alom, want bepaald knus om te zien *it is not*. Elk jaar komt het BIFFF wel met een nieuw paradepaardje uit het genre op de proppen: het Franse '*Martyrs*' van Pascal Laugier was ook zo'n bekende sliert viezigheid. Voor de enthousiastelingen: een voorproefje en een interview met de makers van '*A Serbian Film*' vind je op: http://www.directorsnotes.com/2010/03/21/dn-sxsw10-a-serbian-film/. Volgens de makers is de film een allegorie op de westerse mens, maar ach, dat zeiden ze van '*De Kleine Zeemeermin 2: Terug naar de Zee*' ook.

Neem je tijd voor deze serie: Breaking Bad is een klein pareltje van een serie. Het eerste seizoen telt maar 7 afleveringen maar zal ervoor zorgen dat je niet uit je stoel komt. Pitchline: Een familieman ontdekt dat hij kanker heeft en begint een drugslab.

- Dan zijn wij fans van horrorcinema uit zijn gloriedagen, dan missen we toch wel de terugkeer van twee absolute veteranen zeker! **Dario Argento**, de *master* van de Italiaanse giallocinema (esthetisch in beeld gebrachte horrorfilms met veel aandacht voor kleurgebruik, architectuur en ritme) kwam met – ola!- een film die zeer toepasselijk **GIALLO** heet. In de hoofdrollen Amerikaanse A-film acteur Adrien Brody en de Franse Emmanuelle Seignier. Tof dat Dario er nog eentje gedraaid heeft, maar ons werd ingefluisterd dat het Belgische '*Amer*' van Hélène Cattet en Bruno Forzani een massa's sterker eerbetoon aan de giallo is. '*Amer*' gaan zien, fluisteren wij u nu toe! Binnenkort in Cinema Nova bijvoorbeeld: http://www.nova-cinema.org/spip.php?rubrique1369.

- De andere veteraan op het BIFFF was **George A. Romero**, die het liefst van al zombies voor zijn cameralenzen heeft lopen en er titels met het woordje '*dead*' erin bij verzint. Kijk maar: '*Night of the Living Dead'* (1968), '*Dawn of the Dead'* (1978), '*Day of the Dead'* (1985), '*Land of the Dead'* (2005), '*Diary of the Dead*' (2007) en nu dus (toch weer een goeie) **SURVIVAL OF THE DEAD**. '*Night of the Living Dead'* is verdiend een echte klassieker, de anderen zijn hooguit vermakelijk. Feit blijft dat Romero een grote meneer is aan wie we de zombiefilm zowat te danken hebben. De kans is dus klein dat zijn volgende een existentieel drama wordt, maar we blijven in spanning afwachten.

- De Belgische film was goed vertegenwoordigd, maar waar zaten de Nederlandstalige films? Een nieuwe Jan Verheyen had qua *torture porn*- mentaliteit tegenover zijn publiek bijvoorbeeld niet misstaan.

- En nu terug ducktape op de mond gekleefd en op naar het duister van de reguliere bioscoopzaal! Al blijven wij stilletjes toch hopen dat de oudjes tijdens de namiddagvoorstellingen in Vendôme ook eens *in media res* van een film in enthousiast filmapplaus uitbarsten.

Jan Verheyen in 1965, had hij toen maar blijven liggen

Neem je tijd voor deze serie: Breaking Bad is een klein pareltje van een serie. Het eerste seizoen telt maar 7 afleveringen maar zal ervoor zorgen dat je niet uit je stoel komt. Pitchline: Een familieman ontdekt dat hij kanker heeft en begint een drugslab.

Sommige optredens komen niet goed, of toch?

Elke band heeft zijn verhaal, stuur u ergste optreden souvenir door naar the__soft__revolution@hotmail.com

www.booleanband.com

+++
VERHAAL
+++

Als we een moment moeten noemen, is het toch wel ons komisch-dramatische optreden in de voorronde van Popgefokt. Onze gitarist had de middag ervoor zijn vingers bewerkt met een stanley-mes (nota bene tijdens het snijden van demo-hoesjes) en stond bloedend en op zijn tanden bijtend op het podium. Daarnaast had onze zanger zijn beide gitaren per abuis drie noten te laag gestemd (foutje van het stemapparaat) en stond dus verbijsterd drie nummers te zingen, stemmen en puzzelen tegelijk. Tot overmaat van ramp was er ook nog een ontraceerbare breuk in de kabel van de bas. Het moet een bijzonder schouwspel zijn geweest, want we werden ondanks alles toch uitgenodigd voor de wild-car

Zouden we onder het Koreaans Regime leven zouden zo een dingen niet kunnen gebeuren!

AGENDA MEI-OKTOBER

Mei 13 Mei: Tuincinema @ VUB / 18 Mei: Tuincinema / 19 Mei: Kortfilm festival en / 22 Mei: Bamboo Avenue Concert / ...	*Juni* Concerten in het gevaar en EXAMENS
Juli Tuincinema's , We(i)rock knutseldagen, Podcasts, Bamboo Avenue Concerten , Concerten in het gevaar	*Augustus* Tuincinema's , We(i)rock knutseldagen, Podcasts, Bamboo Avenue Concerten
September 17 September: Tuincinema en concert Bamboo Avenue, 18 September We(i) rock	*Oktober* Podcasts, 24u lang Bamboo Avenue Concerten, Concerten in Groot Gevaar, ...

Tuincinema's

De zomer is er bijna en wij starten weer de Tuincinemabus met maar liefst 6 Tuincinema's gedurende heel de grote vakantie en nog enkele weken in september. Dus wil je erbij zijn of wil je je tuin ter beschikking stellen, stuur een mailtje naar ons gebruikelijk mailadres die je hieronder vindt.

Groot Gevaar

Nu al zijn er meer dan 14 concerten in aantocht in het Groot Gevaar, wij verzekeren de P.A, Groot Gevaar het volk en de bands spelen op hun best. Mei, Juni en September zijn al volgeboekt, maar voor de rest van de maanden zijn er nog plaatsen over. Alle genres zijn welkom. We geven gratis drank en eten. De rest is bespreekbaar. Dus schrijf je band snel in op de volgende mail

Kortfilmfestival en In Motion

Op 19 Mei organiseert VZW Soft Revolution in samenwerking GC de zandloper en Mixxit een Kortfimfestival met de beste selectie uit 10 Jaar Leuvenkort en de films van de 10de editie.
In de middag organiseren we een heuse Stop Motion Workshop: Voor slechts 2 euro kan je je eigen stop motion, live motion of clay mation. Inschrijven kan via ons, de plaatsen zijn beperkt tot 15.

Bamboo Avenue

En er is weer nieuws over jullie favoriete Ska-band. Op 22 mei spelen deze mannen het wereldfestival : Perdro Del Mundo plat. In de vakantie zijn er ook al enkele kleine optredes geregeld waaronder de voorrondes van Kamufé

2 Optredes op 17 en 18 September, en dan op 16 Oktober staan ze klaar om een 24U durende marathon te houden samen met Soft Revolution

Vlaamse Film Podcast

Soft Revolution is nu ook bezig met een gezellige Podcast over film op alle vlakken, maar we zijn nog altijd op zoek naar mensen die willen meewerken. Zeker een IT'er hebben we dringend nodig

We(i)rock 2010

Nog enkele maanden en het is zover, we organiseren voor de 5de maal het gratis festival We(i)rock. Het hoofdpodium is al vol, maar het circus heeft nog wat groepen nodig . Dus doe je aan kleinkunst, performance of heb je gewoon iets super leuk te tonen, stuur ons dan een mailtje.

Soft Revolution is alles

Natuurlijk is Soft Revolution nog veel meer dan dit allemaal, heb je een leuk idee, een artikel dat je wil publiceren of wil je gewoon eens komen zien hoe dit allemaal werkt. Stuur ons een mailtje voor alles en nog wat (the_soft_revolution@hotmail.com)

We(i)rock 2010 viert feest:

Om middernacht: Kampvuur

Rumble Jungle Orchestra

Bamboo Avenue

The Meridians

Workshops

2 Podia: Main en Circus

Many many more ...

Er is geen enkele reden waarom u dit gelezen heeft, wat u meteen een reden gaf.

STANLEY KUPP

Waarom hard als het ook zachtjes kan?

HOW TO GET...

RELOCATION